

mestje služi za ozadje pesmi *O vojni v Vietnamu*. Zdaj živi v Jakobsbergu, predmestju Stockholma. Objavil je štiri pesniške zbirke. Pesem, ki vam jo svetujemo za vašo anketo, je v knjižni izdaji izšla leta 1968 v knjižnici *O vojni*, ki je ena od številnih dvojezičnih izdaj ameriške založbe Third Coast Press.

Birgit de Radwan

O VOJNI V VIETNAMU

Göran Sonnevi

Za televizorjem se je luč
 onkraj oken spremenila. Tema
 je postajala siva in drevesa so izstopala
 vsa črna v čisti sivi luči
 novega snega. Zjutraj
 je bilo že vse zasneženo. Stopil bom
 ven, da odkidam pot v sredino meteža.
 Poslušam radio, ki pravi, da so ZDA
 izdale bel papir
 v zadevi vietnamske vojne,
 v njem obtožujejo Severni Vietnam
 agresije. Sinoči smo
 na televiziji
 gledali film, ki so ga posneli
 pripadniki Vietkonga; lahko smo slišali
 zamolklo brnenje
 helikopterskih propelerjev,
 kot so ga slišali tisti na tleh,
 tisti, napadeni. V nekem drugem filmu,
 videli smo ga pred nekaj tedni,
 smo poslušali besede ameriških pilotov s helikopterjev,
 ko jih je intervjuvala TV družba CBS. Eden izmed njih
 je pripovedoval o vrhunskem dosežku,
 ko mu je končno uspelo ustreliti
 nekega Vietkongovca: pri tem ga je
 odbojna moč raket vrgla
 deset čevljev visoko. Mislím,
 da bo danes še kar snežilo,
 pravi moj sosed, črno oblečen,
 ko odhaja na delo. Mož je
 balzamer in nočni strežnik
 v norišnici. Predel, v katerem živim — Lund
 in predmestja, sonce vzhaja in
 sveti z žgočím hladom na razprostrte liste.
 Mrtveci so številke, ki počivajo, se vrtinčijo
 kakor sneg v vetru preko polj. Statistike pravijo,

da je doslej pomrlo dva milijona ljudi v Vietnamu.
 Tod le malokdo umre,
 razen iz čisto osebnih razlogov. Švedska
 ekonomija nič več ne pobija
 tako mnogo, vsaj tukaj doma ne. Nihče
 se tod ne gre vojne z namenom zaščititi
 lastne interese. Tod nas nihče
 ne sežiga z napalmom
 v imenu fevdalnih svoboščin.
 V petnajstem in šestnajstem stoletju pa napalma ni bilo.
 Tukaj se sonce dviga proti poldnevu.
 Kmalu bomo v marcu 1965.
 Vsak dan več ljudi umre v ogabni ameriški vojni.
 Snežinke na fotografiji
 predsednika Johnsona
 ob času zadnjih bombnih napadov
 na Severni Vietnam — pravkar leze v
 ali iz avtomobila — snežinke padajo,
 padajo na bele strani.
 Vse več mrtvih, vedno nova opravičila
 dokler naposled vsega ne prekrije sneg,
 v noči, ki končno
 spremeni svojo barvo onkraj oken.

Prevedel Mart Ogen

DOLGO JE POLETJE

Albin Šivic

Sweeney s tilnikom opičnjaka
 je od smeha ves mehak,
 zebraste proge vzdolž čeljusti
 se raztegnejo v žirafin vrat.
 T. S. Eliot, Sweeney med slavci

Lilo je, lilo, z dreves v korenine in iz nizkega neba na krošnje dre-
 motne goščave. Že teden dni lije, neprenehoma in zadržano, enakomerno in
 polno, kot bi bila dolina od pradednine določena za igro med oblaki,
 meglami in mahom. Pred tednom dni se je znenada strnila gora v blede
 sivi, nepredirni zid, potem se je drugi dan nebo spustilo nizko nad krošnje
 in prostor je izginil v enotnost vode in zemlje. V tej dolini se dež zgosti
 v eno samo premočrtno ploskev, začetek in konec sta ostro določena, vmes
 pa lije v ritmu pradednega miru in popolnosti, ne da bi se za trenutek kaj
 spremenilo.